

Franko Kapiteli

MEDO

Bio je to jedan od onih dana...

Nikako mu nije polazilo za rukom, glavom ili čim već da započne rečenicu. Mrzio je takve klišeizirane početke. Početke s „Bio jednom jedan“. Zapravo, nije znao ni o čemu da piše. Htio je nešto napisati, ali... Prošlo je stvarno dugo otkako je napisao nešto konstruktivno, ne računajući komentar-dva dnevno na forumu kojeg posjećuje (više iz navike), dječju pjesmicu o čokoladi i automobilu (za rođendan bratovom malom) i ono... o njoj. Čak je i bend zapustio po tom pitanju, a i inače. Nekako, kao da je nestalo žara, poletnosti, a samim tim i svirke, makar se svodile isključivo na probe. Doduše, nikada njegove pjesme nisu bile pretjerano živahne. Omiljena forma mu je bila i ostala melankolična patetika. Da sada piše (a doista pokušava) bila bi melankolična patetika na kvadrat, koliko god negirao. Pa uspio je rasplakati pola djece (i jednog roditelja) na proslavi recitirajući „Čokolada i automobil“. Što se tiče proze, tu je još depresivniji, dosljedniji i bljutaviji. Svoja kratka štiva drži podalje od očiju, kako tuđih, tako i svojih. Sve je to...

Možda bi i trebao započeti s „Bio je...“, ionako kad pogleda sa strane, cijela situacija mu nalikuje na klišej – pravi školski primjer. Sve je to... zbog nje. Koga drugog? Čega? Točno je mjesec dana prošlo. On i dalje „živi“ u tom stanu. Ne želi se vratiti svojim. Glumi da je sve u redu... da ide na posao, iznosi smeće, da se pere nedjeljom i... da će doći (s njom) na ručak čim uhvate vremena za vikend.

Ono što ga je najviše pogađalo u cijeloj toj situaciji je činjenica da ga uopće nije varala i da nema nikog (i dalje). Nije ga prestala voljeti. Samo je rekla „Dosadan si“, i otišla. Noći su tek teške. Slabo spava, bunca, radi stvari za koje sazna ujutro kad se propisno probudi, polumjesečari, zamišlja i izmišlja raznorazne scene, čuje ono čega nema. Ludi? Maknuo se s facebooka. Nije prošlo 24 sata, a mobitel je divljao od pitanja što nije u redu kada je obrisao profil (jedno 70% poziva manje dobije za rođendan). To što je neobrijan (ili nejednako obrijan), što mu podočnjaci imaju vlastite podočnjake, ima neku čudnu izraslinu na leđima koja se povećava i rumeni (i koju doduše, vide isti oni koji čitaju njegova štiva) i što ne izlazi, nije toliko zabrinjavajuće. Obrisan je profil, ej. Mora da ludi.

Prošli tjedan je dao otkaz. Posao nije loš, ali one prikaze na poslu više nije mogao trpjeti. Vjerojatno je i mogao, no... Nisu nikakva podmetanja u igri. Jednostavno kvare prizor. Želi gledati nešto od čega mu se toliko ne povraća. Direktor mu je nudio povišicu, samo da ostane.

Drastično je smanjio radijus kretanja, odnosno stajanja (soba i zahod su glavne točke), a medo koji je uredno sjedio na krevetu kao da je govorio „Saberu se, dosadnjakoviću“.

Upravo je o njemu najviše brinuo. Na razbacanom krevetu, on je imao svoje (sveto) mjesto, promatračnicu. Koliko god se prevrtao, pobacao sve u noćnim izljevima (uključujući sebe), njega bi prvog ujutro namjestio. „Sretna ti godišnjica“, rekla je i pružila dar u celofanu. „Medo“!

Taj gad. To malo plišanog govno koje ga sada posprdno gleda i osuđuje. Zajedno s ormarom, ladicama, knjigama i ostalim stvarima koje predvodi, poručuje mu da je gubitnik. Mogla je slobodno i njega skupiti sa sobom... ali neka. Neka neka.

Upoznali su se preko interneta, na forumu. Gdje drugdje, kad on i u najnormalnijim fazama nije bio pretjerano društveno aktivan. I tako, višemjesečnim dopisivanjem, napokon

dogovorili naći uživo. Isprva veza na daljinu, pošto je ona iz unutrašnjosti (mada ju nije spriječilo da upozna više ljudi od njega u njegovom rođenom gradu), a kasnije počeli živjeti zajedno. Iznajmili stančić i gurali. To je za njega bio ogroman korak, koračina. Do... Mrzi? Ne, ne mrzi je. Voli? Je li je zapravo i volio? Ona je pala na njegove riječi, a on na njeno padanje. Medo. To mu je nadimak, nick na forumu.

Kako započeti, o čemu pisati? Da izađe malo van? Prije je znao otići do šetnice ili na nogomet. Ekipa mu i dalje šalje poruke, zove, ali odgovor je stalno isti – 'drugi put, ne mogu, bolestan' (ovo zadnje nije daleko od istine).

Odlučio je. Skinut će pidžamu, obući se i izaći van. Bacit će đir do grada. Ništa previše, a i, lijep je dan (ta konstatacija nema nikakav značaj, ali eto, zgodno je pripomenuti), usprkos tome što je jedan od onih (ma kakvi oni bili). Usput će kupiti nešto za ručak i napuniti hladnjak koji je evidentno gladniji od njega.

Napokon se vratio, jadniji nego prije. Ako je i bio zaboravio ili smetnuo s uma, sada je bilo kristalno jasno potvrđeno zašto se zavukao u kuću. Grad ga je previše podsjećao na njega. „Imaš potencijala“, znali su mu reći. Zadnji put je to čuo u direktorovom uredu prije odlaska. „Imaš potencijala“. „Za što“?

Siromašni parkovi bogati su jedino psećim kacicama, poljana krvari gorivom automobila koje moraš pažljivo izbjegavati (misli se na gorivo i automobile) želiš li iole uživati u šetnji, dok kafići na rivi praktički jedini žive. Nikada nije uspio objasniti taj fenomen kraj puste nezaposlenosti i ono nekolicine zaposlenih, začinjeno žalopojkama o nedostatku novca i malim plaćama. Semafori koji služe za ukras (sa stalnim treperavim žutim svjetlom, a ako nekim čudom počnu uredno pokazivati boje, to jest prorade, nastane kaos), prazna gradska kina i ostali pusti objekti (nije da ih nema... valjda je to cilj – skupit ih što više...) ...

Odvijaju li se slučajno kakvi radovi u gradu (posredstvom političkog ispada), oni koji najmanje poštuju zakone fizike i kemije (prvenstveno moralne) preživljavaju, odnosno izlaze koliko-toliko prisebni. Sve to preko puta promatra zarasli auto-camp. Zapravo, pogled, koliko god izgledalo ironično, je veličanstven. S ove ili one strane. Pogotovo kada mu se pridruže ona dva-tri zabludjela labuda (s kojima se grad ponosi).

Hranu je odložio na stol, ušao u sobu, upalio liniju i legao na krevet. Najbolje što je mogao napraviti. Medo ga je promatrao u stilu one kurve Mona Lize. Nikada mu njen smiješak nije predstavljao fascinaciju i zagonetku, već spol.

Zaspao je, bez ikakve namjere.

Prenulo ga je komešanje i galama, van i u ulazu zgrade. Nije mogao odrediti koliko je spavao, je li noć ili dan (pošto su rolete stalno bile spuštene). Kako je tu u prizemlju, prvi je od svih bio blagoslovljen čuti razbijanje monotonije i neželjene zvukove. Da ode istražiti što se događa, nema dovoljno interesa i elana, a danas je ionako već bio van stana (valjda je još danas). Dva puta u jednom danu dodirnuti kvaku glavnih vrata (s iste strane), makar provjeriti poštanski sandučić. To bi zaista bilo pretjerivanje. Plus, susjedi ga nisu zanimali kao ovu babu poviše njega. Ta nema što ne zna. Sigurno je prije njega znala da ga ostavlja. I zašto. Muka mu je iti odzdraviti kad i ako se slučajno sretne s kojim, a kad nju vidi, osmijeh mu se zgrči od uha do uha. Zašto ne može imati neku seksi susjedu? Neku... kovrčavu crvenokosu u dvadesetima. Ma ne mora biti u dvadesetima, evo, tridesete. Rane. Ne mora biti niti crvena. Bar kovrčava. Ili kovrčava ili crvena. I slobodna, naravno. Nije on...

Sutra bi se mogao javiti svojim i napokon im reći kako stvari stoje. Da, mogao bi. Možda... a možda i ne. Prekosutra nazvati nekog od prijatelja? Oni imaju stalne poslove i kredite. Tko je tu dosadan, ha medo?

Još uvijek je nije imao. Tu početnu rečenicu. Sve i da ima, nema temu. Komešanje se prigušilo. Valjalo bi prezalogajiti, a onda do foruma. Izlazak ga je omeo u ritualu, a buka izbacila iz praznog sna.

Nakon što je brzinski ubacio u usta porciju pet zalogaja paštete, otvorio je portal na ve ve gdje ga zabljesnu tri vijesti. Prva je bila o smrti muškarca (31) u Šibeniku, druga povećanje dojki slavne starlete, a treća, objava o natječaju za kratku priču knjižnice u gradu iz kojeg je pokojnik iz prve vijesti.

Stajalo je da su rano jutros vatrogasci, zajedno s bolničarima i policijom, nasilno ušli u stan muškarca koji je danima bio mrtav, iz kojeg je dopirao miris gareži. Požara nije bilo, a pretpostavlja se da se ugušio u dimu kojeg je izazvala, prema prvim saznanjima, plišana igračka, odnosno paljenje iste. Što je nesretnik točno radio u ovom bizarnom slučaju, nije posve jasno.

Zamislilo se. Promatrao je članak dvadesetak minuta dok ga nije naučio napamet. Osjećao se kao da gleda nekakvu bonus epizodu zone sumraka koju je režirao Bunuel po Ionescovom scenariju gdje je on glavni lik, a sve se događa u stripu Alejandra Jodorowskog, nacrtanog Dalijevom rukom. Bilo je... Bilo je to kao jedan od onih dana.

Još jednom je brzinski prošao člankom, te se zaustavio na njegovom dnu. Oko se trznulo. Nije bio tik. Kliknuo je mišem na mjesto gdje prolaznici ostavljaju komentare i zalijepio smajlića svojim forumskim imenom. Imao je! Tada je odlučio. Prijavit će se na natječaj. U ovoj priči će umrijeti.

Bio je to jedan od onih dana...